

Szivárvány

VERS, MESE, JÁTÉK KICSIKNEK • 2019. NOVEMBER

11.

SZÉKELY DEZSŐ

Színes ceruzák

Kaptam egy doboz színes ceruzát.
Hányféle színből állhat a világ:
próbáljuk ki, mert hamar este lesz.
Minden ceruza rögtön élni kezd,
ha elindítom most a rajzlapon,
s a nagyvilágot iderajzolom:
fehérrel a havat,
késsel meg a tavat,
pirossal a kendőt,
zölddel kerek erdőt,
arannyal a napot,
barnával kalapot,
feketével füstöt,
sárgával rézüstöt,
ezüsttel ezüstattért, meg egy
ezüstróka gallért, s lilával, mert
szebb nem lehet, aláírom a nevemet.

DARVAY TÜNDE rajza

KISS LEHEL

Rajzolás

Nagyon szépet-rajzolásos alapon megmutatom, mit tudok én a lapon! Pont és pont és pont és még vagy öt kell, s tele lesz a papír ponttal, pöttyel.

„Ez egy semmi!” – nézegeti Józsi.

Na de miért kellett beleszólni?!

Akkor nesze: sokszáz szúros szálla!

Nesze! Nesze! Most a lap hátára!

Édesanyám megpuszilta arcom.

Jól van, no, hát javítok a rajzon!

Körbe, körbe... Jó nagy lesz a fészke, hogy Józsi is szépen beleférjen.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Tiszta lappal

Hibátlan eddig ez a lap, rajzolok néhány vonalat, ásító, álmos szavakat, rajzolok rá egy madarat.

Aztán sárguló levelet, álomba szenderült kerteket, esővel teli felleget, lefesthetem a lelkedet.

Végül is bármit tehetek, ráírhatom a nevedet, rajzolok piros szíveket, elmondhatom, kit szeretek.

BORSODI
L. LÁSZLÓ

REGINA

Buborci

Buborci a barátnőm. Két évvel nagyobb, mint én, a haja is hosszabb, és ő már rég iskolás.

Sokat játszunk – babázunk, bábozunk, jelmezekbe öltözünk, és a felnőtteknek előadást tartunk, vagy sütünk valami finomat

a konyhában, amit mind meg is eszünk. Néha az én szobámban játszunk, de legtöbbször én megyek hozzájuk, mert ők nem blokkban laknak, mint mi, hanem házban. Nagy házban, ahol nem zavarjuk a szomszédokat, hisz nem lakik sem alattuk, sem felettük senki.

A nagy ház körül van a nagy udvar, virágokkal, bokrokkal, gyümölcsfákkal. Mindig ki is megyünk, ha nem esik az eső, vagy nincs túl hideg, mert levegőn lenni egészséges. Kint lenni nemcsak egészséges – izgalmas is, mert a fák között, a bokrok mögött sok a búvóhely. Nagyokat bújócskázunk a nagy udvar végében, a csűrben vagy a csűr mögött, a kertben. Buborciék udvara azért is érdekes, mert ha megunjuk a bújócskázást, és már megnéztük, hogy hányat tojtak a gyöngyös tyúkok meg a nem gyöngyösek, Maszattal és Tücsivel játszunk. Engem már nem ugatnak meg, jól ismernek. Még az ölünkbe is felvesszük őket, bozontos fejüket simogatjuk, és ők örömben egyet-egyet vakkantanak, meghempergőznek a fűben, elszaladnak, majd vissza hozzánk.

A bárányok – azok viszont veszélyesek! Valóságos bégetős vérbárányok! Amikor Buborcival kergetőzni kezdünk, üldözőbe vesznek. Ilyenkor sikítva menekülünk, és alig érünk ki a kertkapun! Olyan nagyon azért nem ijedünk meg, mert a végén nagyot kacagunk, megint visszaosonunk hozzájuk, és kezdődik minden előlről, míg elfáradunk, és indulnom kell haza, mert kocsival megjött Anya és Apa.

Szerencsére nem indulunk azonnal, mert a felnőttek egy kicsit még beszélgetnek, s nekünk van időnk Buborci szobájában összeszedni a játékokat, miközben hallom, megdicsérnek minket, hogy milyen ügyesek voltunk egész nap, és azt mondják, jöjjetek máskor is.

S én jövök is szívesen, mert Buborcival soha nem veszekszünk. Olyan, mintha a testvérem volna.

Viki

Igaza volt Anyának és Apának: Óvó Néni helyett Tanci várt első nap az iskolában, és azt mondta, mától előkészítősek vagytok.

Semmi nem olyan volt, mint az oviban: az épület ajtója nagyobb, rajta a kilincs magasabban van, a folyosók szélesebbek, a teremben pedig nemcsak székek vannak, hanem padok is, és nem körberakva, hanem mindegyik a nagy fehér táblát nézte, a falakon meg mindenféle számok, betűk, rajzok lógtak.

Nem ismertem senkit: sehol egy régi ovis pajtás, sehol Óvó Néni, csupa hangos és bátor fiú és kislány. Szaladgáltak fel, le, körbe, aztán egyszer csak leültek, és leültem én is. Az a kislány, aki mellém került, mintha ismerős lett volna vala-

honnan, pedig addig nem láttam soha. Ő Viki. Viktória. Rám mosolygott, rámosolyogtam. Szemüveges. Nekem is van szemüvegem, de jobban tetszett az ő rózsaszínű szemüvegkerete. Nekem göndör a hajam, neki nem. Neki adtam a karkötőmet, én meg egy Barbie-t kaptam tőle. Valahogy így kezdődött.

Mindig ketten ültünk, figyeltük, hogy Tanci mit magyaráz, jelentkeztünk, és segítettünk egymásnak mindenben. Szünetben nagyokat kacagtunk, aztán a délutános oviban is együtt rajzoltunk, hintáztunk, s jókat beszélgettünk.

De Viki egyik nap azt mondta: ő, a tesója, az anyukája és az apukája elköltözik Németországba. Nagyon messze lehet az a Németország, ahol ráadásul csak német iskola van, és német a tanci meg a gyerekek is. Viki sírt, és sírtam én is, hogy nem mehetek vele. Kivel fogok babázni, hintázni, tanulni? S ki ül majd mellettem az iskolában?

Azt mondta, sokat telefonálunk majd egymásnak, még chatelünk is, s ha hazajön, meglátogat. Ettől kicsit jobb kedvem lett, de nem nagyon, s megígértem, hogy a barátom marad mindig, mindig!

BIRTA-SZÉKELY NOÉMI

Családrajz

Anya, figyelj!

Ezt itt én vagyok és ez az öcsém,
Milyen egyformák vagyunk!
Úgy-e hasonlítunk?

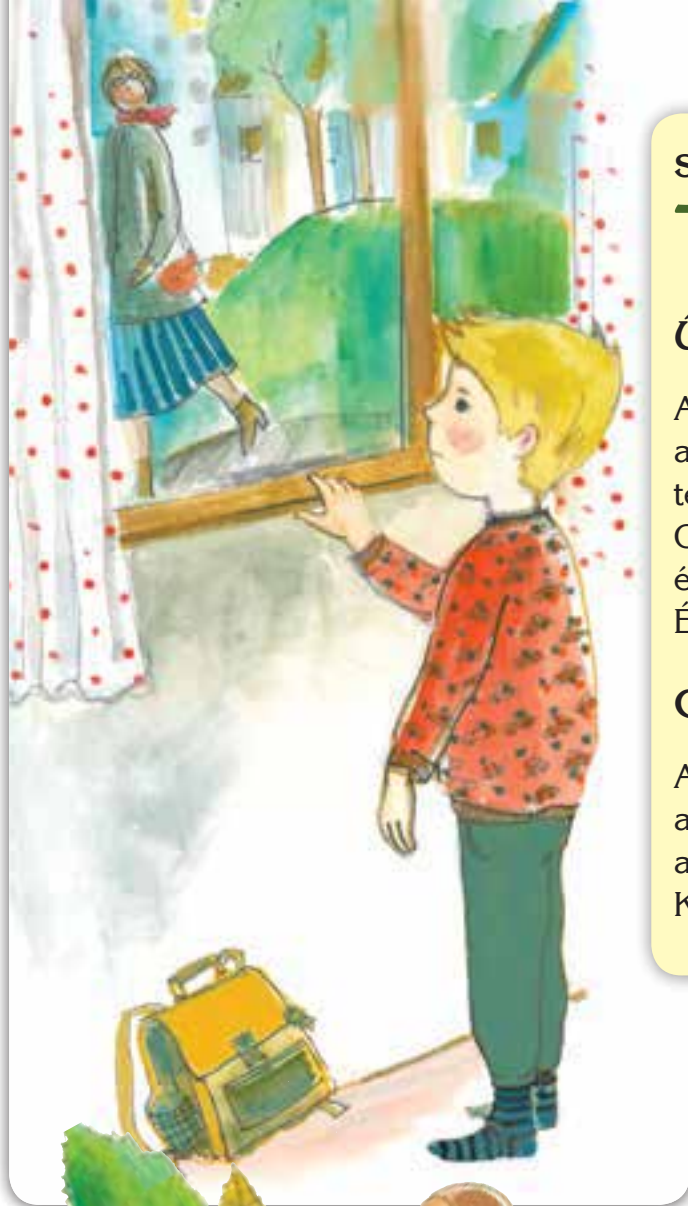
Ez itt te vagy:

szép a hajad és a ruhád, mosolyogsz.
Ez itt apa: szigorú és morcos,
mégis az ő feje lett a legkerekebb.

Iskolakezdés

Anya, figyelj!

Annyira izgulok,
hogy még a fogam is vacog.
A tanító néninek is elmondtam,
hogy éjszaka sem tudtam aludni.
De képzeld, anya,
a tanító néni elárulta, hogy ő is izgul.
Mikor ezt mondta,
én megnyugodtam.

SIMON RÉKA ZSÚZSANNA

Tas-versek

Úgy hívják

Anya,
a nagy-nagy szomorúságot úgy hívják:
tehénszorúság.
Olyankor nagy könnyek pattognak a szemünkből,
és bepirosodik az orrunk.
Én akkor vagyok tehénszororú, ha te elmész.

Gombos szomorúság

Anya,
a gombos szvetterek nem vidámak,
a gombos az mindig szomorú.
Kérlek, ne adj rám szomorúságot!

Boldizsár repülő meseszőnyegen

3.
rész

Másnap iskola után Boldizsár újból leheveredett a futószőnyegre.

– Na, hogy tetszett a csodabogáriskola? Átiratkozol oda? – érdeklődött a szőnyeg.

– Sok minden tetszett benne, például az alvás, a fagy, az édességek, a hinták, a vízesés, csak az nem, hogy meg van szabva, mennyit kell aludni, enni, s ráadásul még vizsgázni is kötelező. Mégsem iratkozom át. Én egy olyan helyre kíváncszom, ahol kizárólag csak az van, amit szeretnék – álmodozott Boldi.

– Vajon nem akarsz túl sokat? – kérdezte a szőnyeg. – Különbözn fogózz meg, tudok egy ilyen helyet.

– Komolyan mondod? – kérdezte a kisfiú.

– A legkomolyabban. A szőnyegek sohasem lódítanak.

– És hol van az?

– Túl a homlokhegyen meg a hajszálerdőn...

– Akkor mire várunk? Induljunk azonnal – sürgette Boldi.

Boldizsár észre sem vette, hogy elindultak, s máris megszólalt a szőnyeg:

– Itt is vagyunk.

– Hol? – kérdezte a fiú értetlenkedve.

– Azon a helyen, ahova vágytál.

– De hát itt nincs semmi, se föld, se ég, bár egy por-szem se, csak a nagy üresség – mondta csalódottan a fiú.

– Mi más lehetne? Ez Találdki ország. Mindenkinek magának kell kitalálnia, mi legyen benne. Próbáld csak ki – biztatta a szőnyeg.

Boldizsár elhatározta, hogy egy teljesen új világot talál ki, mert a régi unalmas.

– A föld legyen az égen, az ég legyen a földön, rajta egy soha el nem múló szivárvány, melynek kapuján éppen átrepül egy lila kondenzcsíkot húzó repülőgép... – kezdett bele.

Ahogy kimondta, úgy is lett. Boldizsár bátorságra kapott a sikertől. Lelkesen folytatta:

– A földet puha mohaszőnyeg borítsa, rajta teve, nyúl, oroszlán, kutya, medve és ló alakú hegyek legyenek. A medve-hegy oldalában legyen egy csokoládébánya. A fák teremjenek gumicukrot, smartyt, raffaellót, chipset. A folyókban narancslé folyjon. A házak üvegből készüljenek, és legyenek gömb alakúak, hogy fel-alá lehessen gurulni bennük...

A világ benépesült Boldi kívánságaival.

– És mi lesz az állatokkal? – kérdezte a szőnyeg.

– Tényleg, majdnem megfeledeztem róluk: legyen bálkus, pókus, lókus, szókus, patás-gyík, szarvastyúk, mely kindertojást tojik, színes tollú elefánt, a nagy vizekben mindenféle világító hal, hogy le lehessen látni a tenger fenekéig.

– És az iskola?

– Az iskola ne épületben legyen, hanem az erdőben, ahol betűmadarak röpködnek, szófák hajladoznak, szóvirágok nyílnak, hogy sétálgatva lehessen megtanulni írni, olvasni.

– Még szeretnél valamit?

– Igen. Felhőkotrógépet, égigérő toronydarut, hogy esténként vizsgáljam a csillagokat, detektoros halászhajót, kincsfelderítő drónokat, úrkutató maroktefont...

Boldizsárból megállás nélkül folytak a kívánságok, melyek szeme láttára teljesültek. Így hát nem volt ideje elmenni a csokoládébányába, az erdei iskolába, nem ült fel az égigérő toronydarura, nem kelt vízre a detektoros halászhajón, mert telhetetlen volt, mindig eszébe jutott valami új dolog, amit még szeretne. A végén úgy belefáradt a kitalálásba, hogy ledőlt a szőnyegre.

– Nagyon hiányzik Anya és Apa – nyöszörögte, és elaludt.

A szőnyeg tudta a dolgát: hazarepítette a szobájába Találdki ország kitalálóját.

A mese
megszületését
támogatta:

nka
Nemzeti Kulturális Alap

DÖME ZSUZSA

Rajzlapokra

Rajzoltam sok szorgos méhet,
közelükbe csupor mézet,
melléjük meg torkos medvét,
egymást könnyen hogy megleljék.

Rajzoltam egy leánytestvért,
hosszú haja földre leért,
sajnos, nem fért rá a lába
már a lapra, nem hiába

kértem ezért másik papírt.
Rajzos kedvem madarat írt
rá, s fát, mire lesz tehető
télén a madáretető.

Messze a határ hetedhét,
kell még patak és selymes rét,
lap tetejére meg ég és nap.
Talán elég lesz ez a lap.

Komjátszegi Ingrid Vivien,
Nagyvárad

Gyergyai Zsanett,
Kézdiszentkereszt

LÁSZLÓ NOÉMI Erdő

zártnyitott
szűktágas
egyedül
sereggel

mostakkor
maholnap
éjnapkal
estreggel

zöldburok
zizegő
levegő
harang

recsegő
ropogó
zuhogó
fahang

A Szivárvány szeptember-október-novemberi lapszámaiban folytatásban közölt, *Boldizsár repülő meseszőnyegen* című mese ugyanezzel a címmel kötetben is megjelent a **Koinónia** Kiadó gondozásában. **Szőcs Margit** harmadik meséskönyvét **Márton Éva** illusztrálta. Ez a hintás rajz a nálunk októberben megjelent *Csodabogáriskola* alvásórájához készült. És most kezdődik a játék: **Balázs Imre József** verssel illusztrálta a meseillusztrációt.

Nézzétek meg a rajzot, olvassátok el a mesét is, a verset is.

Mit szoltok: gazdagítják egymást?

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Illusztráció

Márton Éva rajzához

Hosszú hinta függ az égből,
Félig fényből, félig szélből.
Aki abban messze libben,
Bentragad egy égi liftben.

Olyan, mint egy nyári álom,
Felhő ül a pizsamákon,
Párna száll, a fej mereng,
Kifesti a végtelent.

MÁRTON ÉVA rajza

Vasgyúró Gyurka

Tegnap, ahogy napáldozat felé odalent járkálok az udvaron, egyszerre valami keserves nyögést hallok a hátam mögött. Megfordulok, hát az öreg kőrisfánk nyög olyan nagyokat.

– No, ezt már közelebből is megnézzük – mondom –, nyögdécselő kőrisfát úgyse mindennap látni.

Bizony nem is láttam én azt most se. Ahogy közelebb mentem, vettem észre, hogy nem a kőrisfa nyög, hanem az én Gyurka cimborám. Piros volt a képe, mint a pipacs, verte a verejték a homlokát, és fújt akkorákat, hogy szélalmot hajthatott volna vele.

– Mit csinálsz itt, Gyurka? – kérdeztem tőle.

– Birkózom a fával – azt mondja.

Én olyan komoly ember vagyok, hogy még azon se nevetek, ha valaki villával eszi a kávé, de már ezt nem állhattam meg kacagás nélkül.

– Olyan ez, Gyurka, mintha a hangya birkozna a kapufélfával – nevettem.

– Az egészen más – csóválta meg Gyurka nagy komolyan a buksi fejét. – A hangyának nem az a mestersége, ami nekem.

– Uccu, mákos, hát teneked már mesterséged is van? – emeltem meg tisztelettel a kalapomat. – Hát aztán mi a te mesterséged?

– Vasgyúró vagyok – feszítette ki Gyurka a mellét kevélyen, és úgy nézett rám, mintha mindjárt meg akarna gyúrni engem is.

– Megállj, hékám – mondom neki –, én nem vagyok ám vasból. Azt mondd meg inkább, hogy legalább gyúrtál-e már vasat?

– Azt még nem gyúrtam – vallotta a vasgyúró mester egy kicsit elszomorodva. – De már sárból gyúrtam pogácsát.

– Az is szép foglalkozás – ismertem én el. – Csakhogy akkor te sárgyúró Gyurka vagy, nem vasgyúró Gyurka.

– Majd leszek én még az is – bizakodott Gyurka, s azzal megint nekigyürkőzött a fának. – Éppen az erőmet próbálgatom, mert sok erő kell ám a vasgyúráshoz.

– Már miért kellene olyan sok? – vontam én vállat. – Nem olyan nehéz mesterség az.

– Nehéz az, mert a vas-

nál nincs nehezebb a világon – lökdöste Gyurka a fát nagy lihegve.

– Van biz annál – mondtam én erre. – Nehezebb egy mázsa toll egy mázsa vasnál.

De már erre Gyurka nevetett akkorát, hogy mind a két fülem csengett bele.

– Te még ennyit se tudsz, bácsikám? Egy mázsa vas nehezebb, mint egy mázsa toll. Tudom én azt, mert én nagyon okos vasgyúró vagyok.

– No, azt látom – mondtam én erre –, akkor hát okosan beszélek veled, fiam, vasgyúró. Van nekem egy gyönyörű szép nyeletlen bicskám vasa nélkül. Azt adom neked, ha egy szakajtó tollat keresztül bírsz vinni az udvaron.

A vasgyúró mester gondolkozóba esett. Azon gondolkozott, hogy illik-e vasgyúró kezébe a tollas szakajtó. Utoljára mégis csak belecsapott a tenyerembe.

– Hol van hát az a híres bicska?

– Hohó, pajtás, előbb meg kell azt szolgálni – és a nagy erőművészt bevezettem a konyhára.

Éppen ott fosztotta a tollat Etel szobalány. Mindjárt megtöltött vele egy kis szakajtót, még le is akarta nyomkodni, hogy több beleférjen, de én kikaptam a kezéből a szakajtócskát.

– Elég ez a mi vasgyúrónknak, Etel. Attól félek, ezt se bírja el a kapuig.

– Ugyan, bácsikám! – futotta el a pulykaméreg a kis cimborát, azzal fölkapta a szakajtót, és vitte kifelé, mint a semmit.

Az udvar közepén utánakiáltottam:

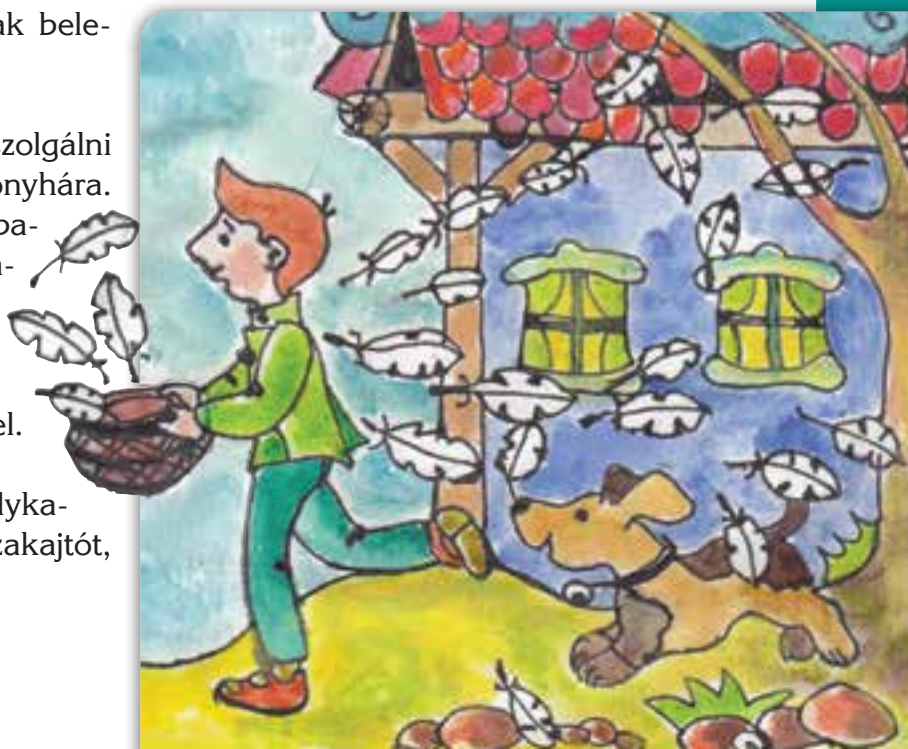
– Pihenj már egy kicsit, Gyurka fiam, látom, alig bírod már azt a marék tollat!

– Micsoda? – szólt vissza haragosan Gyurka, és elkezdett szaladni a szakajtóval, mint valami kengyelfutó. De vert is ám akkora szelet, hogy a harmadik lépésnél már egy szál toll nem maradt a szakajtóban. Szétröppent az egész, megtollasodott még a Bodri kutya is, még a háztetőre is jutott belőle.

A vasgyúró mester eltátotta a száját, én pedig megveregettem a vállát.

– No, Gyurka, kinek adjam már most a nyeletlen bicskát vasa nélkül?

Annak adom, aki leghamarabb összeszedi a szakajtó tollat.

Kinizsi

LIPTÁK GÁBOR nyomán

Egy forró augusztusi napon porlepte vadászcsapat érkezett a nagyvázsonyi völgybe. Élén sasorrú, hosszú hajú, éles tekintetű nagyúr lovagolt. Akkor már harmadik napja követték az öreg szarvasbika nyomát. Nagyön elfáradtak, megszomjaztak, mikor egy vízimalomhoz értek. Bekiáltottak, s a hangos szóra öles termetű ifjú lépett ki a malomból. Vállán hasas liszteszsákot tartott. Bátran, büszkén nézett szembe az urakkal.

A csapat élén lovagló nagyúr kedvtelve méregette a legényt.

– Megszomjaztunk, fiam; adnál-e nekünk egy ital vizet?

– Miért ne? – válaszolt az szűkszávúan.

Egy pillanatig sóvárogva nézte a fényes, fegyveres vitézeket, a dobogó paripákat, aztán úgy, ahogy volt, vállán a hatalmas zsákkal, megindult az udvar felé. Az ágasról zöld cserépkorsót emelt le, fél

kézzel meghajtotta a kerekcsakut; s a zsákot csak akkor dobta le a válláról, amikor tálca után nézett. Talált is egyet hamarosan. Ott hevert a földön egy mázsás malomkő. A legény szépen fölemelte, ráhelyezte a friss vízzel megtöltött korsót, aztán fél kézzel úgy nyújtotta fel a sasorrú vitéznek.

A csodálkozás moraja zúgott végig a vadászok seregén. A vezér mosolyogva vette kezébe a korsót.

– Köszönöm, fiam. Ha bor volna, egészségre üríteném – mondta nyájasan. – Hogy hívnak, s hol esik annyi eső, hogy ilyen legények nőnek?

– Kinizsi Pál a nevem, uram – mondta a legény egyenest a lovag szemébe nézve –, a nagyvázsonyi vízimolnár fia vagyok.

– Pedig ilyen legénynek nem malomban a helye, mikor négyfelől tör ellenség az országra – mondta komolyan a nagyúr. – Nem volna kedved katonának állni?

– Ki törődik a szegény ember kedvével, uram? – kérdezte a fiú keserűen.

– A király – felelt keményen a lovag.

– A király messze van, s a szükség közel – felelt a legény.

– Hogy beszélsz, kölyök? – kiáltott rá egy ősz hajdúvitéz. – Híszén...

A Mátyás királyt éltető
Kinizsi Pál Fadrusz
János kolozsvári szobrán

– A király nincs messze – vágott szavába a lovag –, előtted áll.

A legény halászápadtan ereszkedett térdre:

– Úram! Mátyás király! – rebegte megilletődötten.

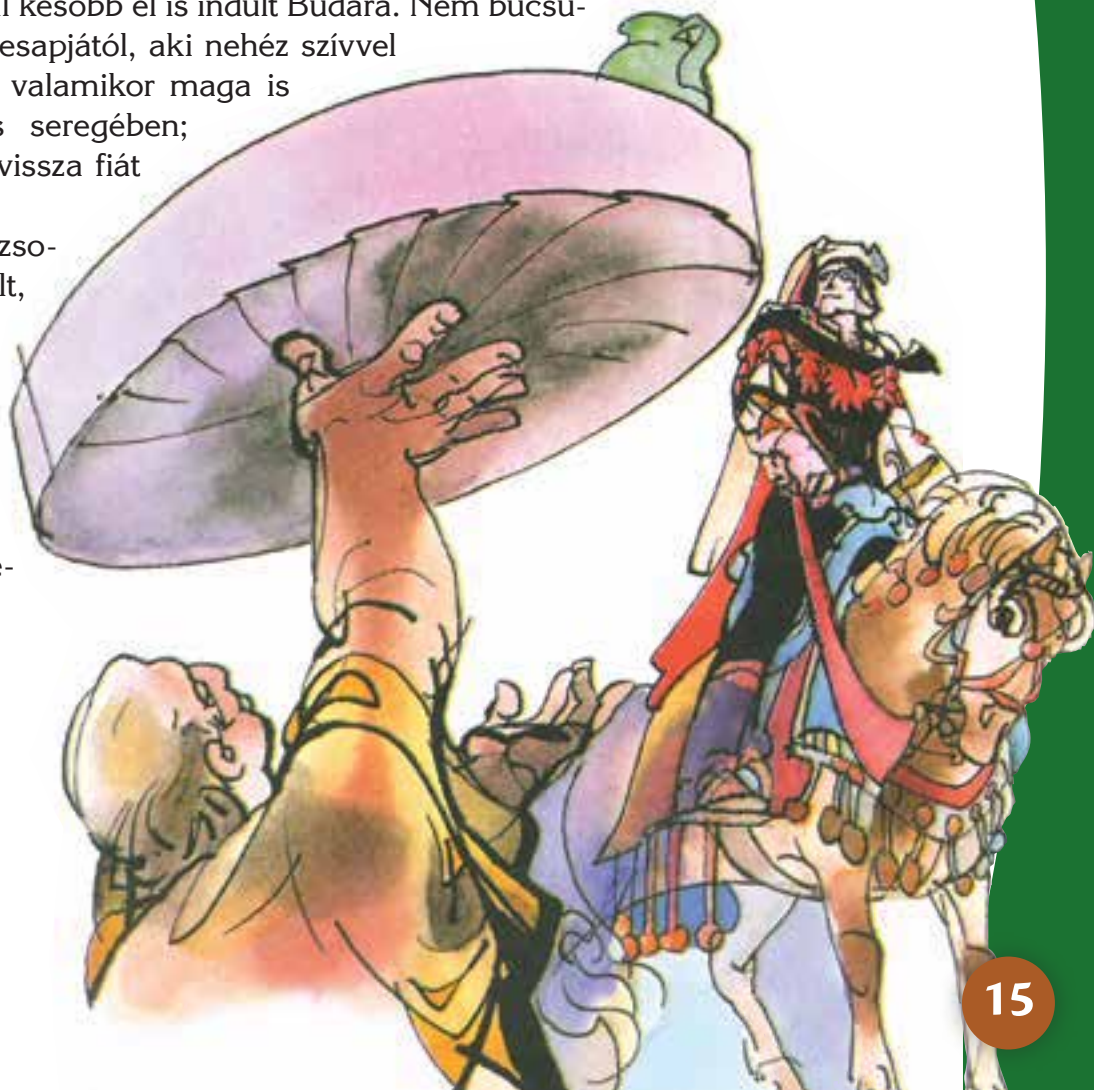
– Állj fel, fiam! – mosolygott a király. – Ilyen legénynek talpon vagy lovon a helye. S ha kedved tartja, állj be a seregembe! Keresd meg Budán a szavammal kedves kapitányomat, Magyar Balázst! Három nap múlva otthon leszünk.

A legény magához se tért még csodálkozásából, a fényes csapat már elvágatott. Akkor vette csak észre, hogy a malomkő tálcát még mindig ott tartja a kezében.

Kinizsi Pál egy nappal később el is indult Budára. Nem búcsúzott el senkitől, csak édesapjától, aki nehéz szívvel engedte el. De az öreg valamikor maga is harcolt Hunyadi János seregében; hogyan tarthatta volna vissza fiát Mátyás szolgálatától?

Az út, amelyen a vázsonyi molnárlegény elindult, messze vezetett.

Kinizsi Pálból híres vitéz lett, s néhány évvel később már Mátyás fekete seregének vezére. Ott volt mindenütt, ahol veszedelem fenyegette az országot.

DEÁK FERENC
rajza

TÓTH ÁGNES

Sün Aladár

Sün Aladár megpihen,
Hátán körte, alma.
Tarka-barka szőnyege
Színes avar halma.

Távolabb egy kis tücsök
Hegedűjét nyúzza,
Szomorúan zengedez
Nyárbúcsúztatója.

Köhögnek a hajnalok,
Dér száll fűre, fára.
Csizmácskát húz Sün Ali,
Ne fázzon a lába.

A sünök tánc közben lerúgták
csizmácskájukat.
Válaszd ki a mintájuk szerint,
melyik kié.
Színezd egyformára a párokat.

Mindenki hazaigyekszik.
Keresd meg, melyik nyom
melyik talphoz tartozik.

MÉSZÁROS MÁRIA

A boldog sünik

Hogyha fúj a hideg szél,
a két süni benn henyél,
Sün Juliska kötöget,
szép takarót, meleget.

A tűz ontja melegét,
Sün Ferike mond mesét.
Előttük az asztalkán,
finom süteményes tál.

A tea is elkészült,
pettyes csuprokba került,
kortyolgatják boldogan,
csuda vidám kedvük van.

CSEH KATALIN

Sün-bál

Sün Samu és Sün Sára
együtt mennek sün-bálba.
Ott járják a süntáncot,
süniúúk és sünlányok.
Körbe-körbe forognak,
sünszívecskék dobognak...
Őszi hold a csárdást ropja,
csillaglány derekát fogja.

Fergeteges ez a sünbál...
Harmatgyöngyös csoda-batár
Sün Samut és Sün Sárát
virradatkor hazaviszi.
Így történt? Hiszi a piszi.

Adventre

*Nosza, Jankó, nézz az égre,
mi tündököl fenn a mennyben?*

ANTAL ANDRÁS

Este

Nem világít lámpa,
Elaludt szentjános,
Csillagok beszélnek
Minden kis bogárhoz.

Szép álmokat, kedves,
Pihenj meleg ágyon!
Nemsokára tél lesz,
S nehezebb az álom.

A csillagok nemcsak a bogarakhoz beszélnek, hanem minden teremtményhez. Minket is vezetnek egész évben, de különösen advent idején, amikor négy héten át készülünk Jézus születésére.

A Szivárvány idei adventi naptára egy csillagösvény, amelyen végiglépegetünk, míg el nem érünk a Szentestéhez.

Vágd körül a sötétkék mezőt, és a túlsó felére ragassz kartont.

Vágjátok ki – a fiúk a papírfiút, a lányok a kislányt –, hajtsatok és ragasszatok hengert belőle.

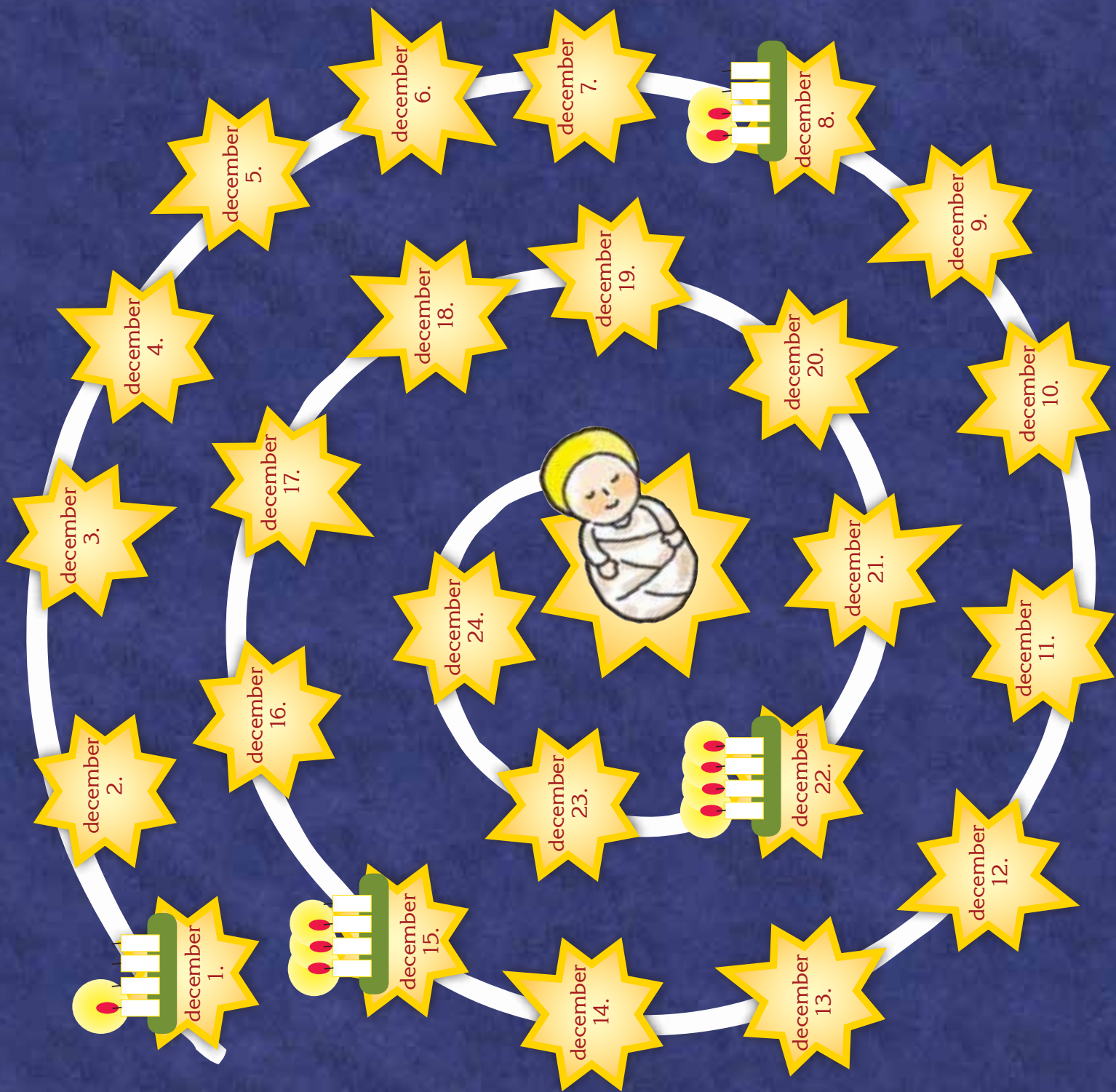
Advent első vasárnapján induljatok el, és minden este lépjetek egyet vele. Jó lenne, ha családokat is magatok köré tudnátok gyűjteni, hogy együtt mondjátok el az esti imát, énekeljete, meséljete, beszéljétek meg, ki milyen jót tett, és miben tévedett aznap.

Mire az út végére értek, rátok köszönt a boldog Karácsony.

A
Szivárvány
adventi naptára

**Csillagösvény
a Kisjézushoz**

Ötlet és rajz:
KOVÁCS RÉKA RHEA

Pufika A MÚMIA

Ez jólesett!
Minden vizet imádok,
ami nem a tányér-
kámban van.

Ezt a gurigát
nekem szerelte fel
a gazdim?
De kedves!

Forogsz, de
nem gurulsz el?
Elkaplak!

Ez a papír-
kígyó hosszabb,
mint gondoltam.

Hová lett
a guriga?
És hová lett
Pufika?

Múmiának
öltöztél? Kit akarsz
megijeszteni,
Pufika?

Ki-ki, amit érdemel

Észt népmese

Egyszer egy szegény öreg vándor mendegélt az úton. Sötétedett, ráesteledett. Elhatározta, hogy betér a legközelebbi házba szállást kérni.

Bezörgetett egy szép nagy ház ablakán:

– Adjatok szállást éjszakára!

Kilépett a házból a gazdag asszony, és rávívált a vándorra, jól leteremtette.

– Mindjárt leoldom az ebet a láncról! – kiáltotta. – Még hogy szállást! Hordd el magad!

Továbbment az öreg vándor. Meglátott egy szegényes kis házikót, bezörgetett a kis ablakon:

– Adjatok szállást egy éjszakára!

– Kerülj beljebb! – szólt ki barátságosan a gazdasszony. – Adunk, hogyne adnánk, csak érd be vele: szűken vagyunk a házban, nagy a lárma.

Belépett a vándor, és látta, hogy kicsiny a házikó, szűken vannak benne, sok a gyerek, mindegyiknek rongyos az inge.

– Miért járnak ilyen rongyosan a gyerekeid? – kérdezte az asszonytól. – Miért nem varrsz nekik új inget?

– Úgyan miből? – mondta az asszony. – Az uram meghalt, magam nevelem a kicsinyeimet, hogy tudnék új inget varrni nekik?... Még kenyérre sincs mindig pénzünk.

Hallotta ezt a vándor, de nem szólt rá semmit. Az asszony pedig ételt tett az asztalra, és hívta a vándort:

– Ül le, tarts velünk!

– Nem – mondta az idegen –, nem kérek. Nemrég ettem.

Kioldotta a tarisnyáját, előszedett mindent, ami ehető volt, és ő kínálgatta a gyerekeket. Aztán lefeküdt, és nyomban elaludt. Kora reggel felkelt, megköszönte az asszonynak a szállást, és azt mondta neki búcsúzóul:

– Amit reggel elkezdesz, azt estig csinálod.

Nem értette az asszony a vándor szavait, meg se jegyezte. Kikísérte az öregembert a kapuba, aztán visszament a házba, és azt gondol-

„Hát erről beszélt reggel a vándor!” – értette meg egyszerre a szegény asszony. Este visszaadta a rőföt a gazdag szomszédasszonynak, és elmondta neki, hogyan lett tele a kamrája vászonnal az öreg vándor szavára. „Ó, miért is nem adtam szállást annak a vándornak?” – bánkódott a gazdag asszony, és kikiáltott:

– Hallod-e, béres! Fogd be gyorsan a lovat! Hajts a koldus után! Hozd vissza, ha törik, ha szakad! Segíteni kell a szegényeknek! Én mindig ezt mondtam!

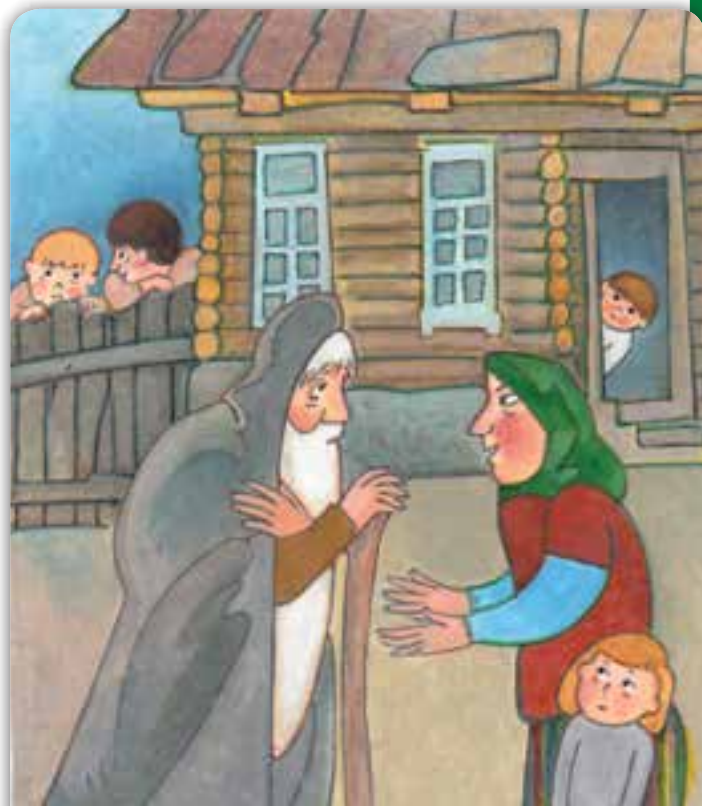
A béres nyomban elhajtott, hogy az öreg vándort megkeresse. Csak másnap érte utol. A vándor azonban nem akart visszatérni.

ta: „No, ha még ez a szegény vándor is azt mondja, hogy rongyosak a gyerekeim, akkor mit mondhatnak mások!”

Elhatározta, hogy abból a néhány vászondarabkából, amije van, inget varr legalább az egyik gyerekének. Átment a gazdag szomszédasszonyhoz, elkérte tőle a rőföt, hogy megmérje a vásznat: elég-e arra az egy ingre is?

Hazatért a szegény asszony a szomszédból, és ment a kamrába. Levette a polcra a vászondarabkát, és méregetni kezdte. Ahogy mérte, a vászon egyre nőtt, nőtt, nem is látszott a vége... Egész nap mérte az asszony a vásznat, csak napszálltakor ért a végére.

Volt, miből inget varnia magának is, a gyerekeinek is! Elég lesz a vászon, amíg élnek!

Búnak eresztette fejét a béres. Így kergette:

– Ha nem jössz vissza, én bánom: elkerget a gazdasszony, még a béremet se adja ki.

– Ne búsulj, legény – felelte az öreg vándor –, visszamegyek hát, ha úgy kívánod!

Felült a kocsira, és elindultak. A gazdag asszony kinn állt a kapuban. Alig várta már az öreget. Mélyen meghajolt a vándor előtt,

mosolygott, bevezette a házba, megetette, megittatta, puha ágyba fektette:

– Feküdj le, apóka, pihenj, kedves apóka!

Ott maradt az öreg vándor másnap is, harmadnap is. Evett, ivott, aludt, pipázott. A gazdasszony kínálgatta, kényeztette, nyájas szóval becézgette, de magában mérgelődött: „Mikor tágul már innen ez az öreg naplopó?” De elkergetni nem merte a vándort. Attól félt, ha kiadja az útját, akkor kárba vész minden fáradsága. A negyedik napon, nagy öröme, kora reggel szedelőzködni kezdett a vándor. A gazdag asszony kikísérte. Ment az öregember a kapu felé, de hallgatott. Kifordult a kapun: még akkor se szólt. Az asszony nem állhatta meg, hogy meg ne kérdezze tőle:

– Mit csináljak ma, mondd meg, apóka!

Ránézett az öreg vándor, és azt felelte:

– Amit reggel csinálsz, azt estig csinálod!

Szaladt az asszony a házba, kapta a rőföt, hogy vásznat mérjen vele. De abban a szempillantásban eltűszszentette magát: akkorát tűszszentett, hogy a tyúkok ijedten rebbentek szét az udvaron.

Az asszony egész nap tüszszögött, nem tudta abbahagyni:

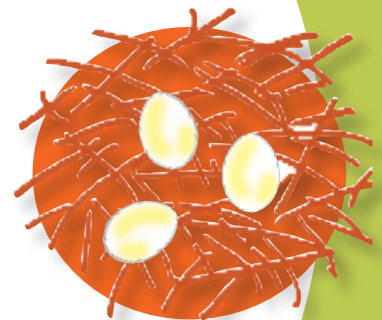
– Hap-ci! Hap-ci! Hap-ci!

Nem tudott se enni, se inni, se felelni a kérdezősködőknek. Ennyit tudott csak: Hap-ci! Hap-ci! Hap-ci!

És csak amikor leszállt a nap, és egészen besötétedett, akkor tudta abbahagyni.

A fősvény gazdag asszony olyan hangosan tüsszögött, hogy tyúkjai rémülten menekültek a tojásaikhoz. Segíts nekik, vezesd mindhármat a fészkéhez. Tollaikról megismered, melyik hová szalad.

Számold meg, melyiknek van a legkevesebb és melyiknek a legtöbb tojása.

NAGY ZSOLT rovata

Kiskertész-kalandok

Sün koma téli álma

Kiskertész nagypapa sosem haragudott, ha Dorottya és Barnabás játék közben szétrúgta az összegereblyélt őszi faleveleket. Amikor kisgyerek volt, ő is élvezettel vetette bele magát a legnagyobb levélkupacokba. Most azonban apró motoszkálásra lettek figyelmesek a lurkók.

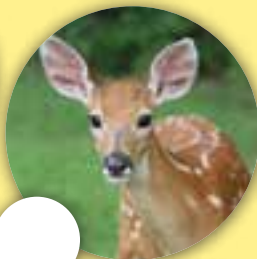
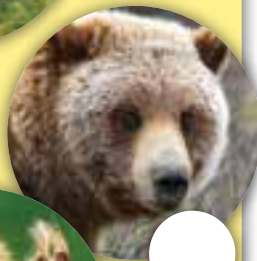
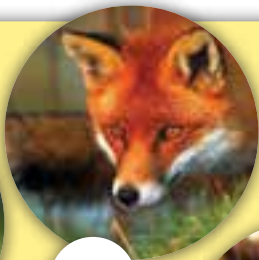
Jól kibélelt fészke mélyén, míg fel nem verték álmából, összegömbölyödve aludt egy kis süni.

Sün komát jól ismerték, állandó vendége volt nagypapa kertjének. Hasznos állat! Felfalja a káros rovarokat, csigákat, éjjel felszedegeti a lepotyogó gyümölcsöket, így tisztogatja a kertet.

Gyorsan visszatakarták néhány falevéllal, ám kiskertész nagypapának újabb remek ötlete támadt:

– Készítsünk neki biztonságos téli szállást!

Rajzolj lehunyt szemet
a téli álmot alvó állatok mellé,
és nyitott szemet
azok mellé, amelyek télen is éberek.

tész nagypapa azonban – Barnabás nagy ámulatára – nem engedte, hogy a süni tejet kapjon.

– Tilos a sünnnek tejet és tejterméket adni, mert – a tévhittel ellentétben – a tejben lévő laktózra rendkívül érzékeny, akár el is pusztulhat! Ha meg szeretnétek etetni, kutya- vagy macskaeledellel, esetleg főtt tojással kínáljátok!

– Mire kell még figyelni, nagypapa? – kérdezte megszeppenve Barnabás, és pironkodva hörpintette fel a tejet, mintha csak magának hozta volna.

– A süni bármennyire aranyos, mégiscsak vadállat, nem szereti, ha zavarják, fogdossák. Ha alvó sünit találtok, kesztyűvel óvatosan tegyétek kartondobozba, s vigyétek biztonságos helyre, ahol nem gázolhatja el autó, nem fedezheti fel kutyaszimat, és ahol megfelelő búvóhely áll rendelkezésére.

MÜLLER KATI rajza

Jelöld zölddel sün koma csemegéit, és pirossal, amit nem fogyaszthat!

Kiskertész nagypapa még sokat mesélt a sünikről. A gyerekek kíváncsian figyelték, miként készül fűnyesedékből, gallyakból és száraz falevelekből a kert egy védett, félreeső zugában a sünlakás, majd hogyan költözteti át nagypapa sün komát az új, összkomfortos téli szállására.

Dorottya és Barnabás ezután figyelmesebben játszott az avarban. Ugrálás előtt mindig meglesték, vajon van-e újabb szundikáló vendég a levélkupacban?

Lesd meg te is!

Ügyes kezek

Márton-nap **Vajna-Bálint**
Tímea Izabella és **Szabó Adél**
tanítónők geryeszegi osztályá-
ban: a libás homlokpánt
csinos, a libazsíros
kenyér finom.

Elrepülne, de nem bírja a pocakját
a duci liba, amelyet **Lucuța Erika**
diákjai papírból szabtak-
ragasztottak a **szatmárnémeti**
Bălcescu–Petőfi Iskolában.

Jóltápláltak és igen mókás a tollbóbitájuk
azoknak a libáknak is, amelyeket **Szőcs Róbert**
tanító bácsi mezőpaniti ezermesterei
készítettek kartontányérból.

Mintha Szabó Lőrinc versét adná elő, úgy szalad világgá **Harai Ákos**, zabolai olvasónk festett, kollázzsal „tollasított” lúdja. Ákos Harai Erzsébet tanító néni diákja.

A szomszédban, **Jakabfi Enikő tanítónő** zabolai osztályában kollázzsal és papírgyűrűkkel készült a liba-portré. Olyan puffos, mintha a fodrásztól jönne.

Ugyancsak **Zabolán, Luka Izabella tanító néni** kisdiákjai legyezőformából ragasztottak töklámpást. Nem félelmetes, és könnyebb kívágni, mint a tökhéjat.

Ez a papír töklámpás és a tökalakú meglepetés-zacskók **Botka Ildikó tanító néni** diósadi osztályában készültek.

A kunkori tollú, táncos lábú libanyáj **Gergely Erika és Farkas Andrea óvó néni** Méhecske csoportjának szobáját díszíti a **kolozsvári Babszem Jankó Óvodában**.

Szárnya, lába mozog a kanál-libáknak, amelyeket **Hatos Gabriella** tanítónő kisdiákjai készítettek a **sepsiszentgyörgyi Székely Mikó Kollégiumban**.

Sárközi Erzsébet tanító néni árpádi diákjai CD-ből, kartonból varázsoltak esernyős őszi üdvözetet. A kartont bemetszették, a festett korong felét átbújtatták a résen.

A két jelkép, Márton lúdja és fényt árasztó lámpása együtt van jelen azon az üvegmécse-sen, amelyet **Hover Judit** tanító néni osztálya készített a **kolozsvári Brassai Sámuel Líceumban**.

Tobozbagoly és süni. Az állatkákat **Kuzsma Andrea** óvó néni csoportja készítette a **nagyváradi Szent László Római Katolikus Óvodában**.

Egy munka, három technika. **Szilágyi-Székely Melinda** tanító elsősei a háttérret ecsettel festették, a csokrot festékbe mártott levelekkel pecsételték, a vázát és az abroszt kétféle papírból szabták.

Vajda Csilla tanítónő kendi kisdiákjai igazi gyurma-művészek. Aki nem hiszi, készítse el velük együtt a hangulatos gyurma-állatokat.

Felvette vastag őszi bundáját az éber rókcasalád. Origami technikával hajtogatták őket Nagy Lenke tanító néni ivói diákjai.

Komáromi Tünde óvónő csoportja a tordai Jósika Miklós óvodában színes kiállítást rendezett a seregnyi ötletes termés-bábuból.

Fándly Enikő tanító néni osztálya a nagyváradi D. Cantemir Iskolában komorra festett őszi estébe helyezte bele a lombjavesztett fát.

Szucher Zsuzsa és Kovács Júlia óvó nénik csoportja a marosvásárhelyi Pedagógiai Líceum Gyakorló Óvodájában megtanulta legyőzni a félelmet is, miközben a csorba őszi boszorkányt készítette.

Szárnybontó

Attila egy angyal,
de mindig nyargal.
Aztán este mindig leste,
mikor alszik el az öccse,
hogy csokiját kettétörje.
Attila csokijából eszik,
S mikor szülei kérdik,
Attila bevallja,
apja megbocsátja,
s így a büntetést megússza.

Lakatos Mihály-Áron,
Marosvásárhely

Kosza Zsanett,
Gyergyószentmiklós

Pál László,
Gyergyószentmiklós

Sarkadi Tekla,
Szalacs

A medve szereti a mézet és a málnát. Fél a vadásztól, de nem fél a csigától, sem a hangyától, de még a katicától sem.

Ez a medve furcsa medve, találkoztál már vele? Ne is találkozz, mert veszélyes. Ne menj a közelébe, mert csak a halál vár rád.

Sokat találsz belőlük a világban. Sok rokonuk van, amiből most felsorolok néhányat: jegesmedve, panda, koala, mosómedve stb. Az étlapján ez áll: hal, hús, bogyók...

Nagy Kitti Nikolett,
Nyárádszereda

Simon Tímea,
Marosvásárhely

Boros Petra,
Szilágycseh

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kagyló. A tenger mélyéről a vihar a partra sodorta. Rátalált egy kislány, felvette és a füléhez emelte.

– A tenger moraját hallom! – mondta.

Attól a pillanattól kezdve bárhová ment, csomagjában ott volt a kagyló. Minden este a füléhez emelte, és hallgatta a tenger zúgását.

Egyszer, amikor a kislány nehéz döntés előtt állt, a kagyló a fülébe súgta a helyes megoldást. Így lett a kagylóból varázserejű csodakagyló.

Palatka Iringó, Marosvásárhely

Murányi Jázmin,
Szilágypánit

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy öreganyó, aki egy rozoga kis házban lakott a víz partján. A vízilányok esténként gyönyörű hangon énekelnek, és hajnalban elindulnak a Meseboltba könyvet vásárolni. A Mesebolt pénztárosai tündérek voltak, és a könyvek borítóját pókok szőtték. A tündérek haja arany és ezüstszínű volt, szárnyuk szivárványszínű, és pillangós ruhát viseltek. Az öreganyó vett egy szép könyvet, és hazament. Azóta is odajár. Ha létezne igazi mesebolt, én is szeretnék oda járni.

Keresztes Edina, Kolozsvár

Demeter Eszter,
Nagykároly

Csipike postája

Gá! Gá! Gá! Szalad világgá... Minden ősszel libás játékokkal, kézimunkákkal, mécsessel, tölklámpással ünneplitek Szent Márton napját. Ezek a képek tavaly novemberben érkeztek. Küldjétek az idén is minél többet, hogy jövő novemberben közölhessük.

Csipike türelmetlenül várja leveleiteket.

- Horváth Ildikó óvó néni tekerőpataki csoportjában tökös hetet tartottak: a megfestett tökmagok felhasználásával őszi fát ragasztottak, sütőtököt sütöttek, süteményt készítettek.

- Szodorai Melinda tanító néni szilágysomlyói osztálya vendéget is hívott Márton-napra. Széman Rózsa játszóházvezető az ünnep történetéről mesélt, majd kifestős-kivágós Szent Mártont és ludat készítettek.

Vágd ki a bélyeget,
és ragaszd a gyűjtőlapra!

E lapszám
támogatói:

KÉSZÜLT A MAGYAR KORMÁNY
TÁMOGATÁSÁVAL

• Népviseletben fényesebb az ünnep – vallja **Kerekes Brigitta** élesdi óvónő, aki a szüreti bálon együtt táncolt csoportjával.

• **Leiti Mónika** tanító néni a Kányádi Sándor Szavalóversenyen diákjaival egyforma kékfestőben képviselte a **szatmárnémeti Hám János Római Katolikus Líceumot**.

• **A szilágycsehi előkészítő kisdiákok Ilyés Mária tanítónővel** sikeres és boldog tanévet kívánnak, és szeretnék, ha viszontláthatnák magukat a Szivárványban, amelyet havonta szeretettel várnak.

• *Hogy a csibe, hogy?* – **Nagy Lenke** tanítónő ivói osztályában a hétköznapiak is élménydúsak. Itt épp **Lukács Dénes** nyugdíjas tanító bácsival játszanak kis tanítványai.

Címlap:
MÜLLER KATI

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XL. évfolyam, 429. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI. Lapterv: Könczey Elemér. Honlapszerkesztő, nyomdai előkészítés: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva. **Megrendelhető a szerkesztőség címén:** 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101. E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001 **A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk:** Cont IBAN: RO45RNCB0106026602080001 B.C.R., CLUJ vagy RO70BTRL01301202P90961XX S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L. CUI: 210622. Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Csipike- képtár

Gitye Aletta Zselyke,
Bihar

Gergely Sarolta,
Kolozsvár

Bucunea David
és Patrick,
Waldkraiburg,
Németország

Erdő Űzonka,
Budapest

Gergely Bianka, Olthévíz

Ára 4 LEJ

